

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructæ

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

684. Intra quantum tempus ab accepto mandato procurator præstare debeat consensum in resignatione beneficii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

Questio 681. An requiratur mandatum speciale ad resignandum, an verò sufficiat constitutus Procurator generalis cum libera & amplissima potestate, cum Procurator generalis cum libera administratione, & Procurator specialis aequiparentur?

Respondeo: Constitutum Procuratorem generalem cum libera, & amplissima potestate non posse renunciare, sed requiri Procuratorem specialiter constitutum, seu mandatum speciale ad resignandum tale beneficium, vel talia beneficia. Castrop. Azor. ll. cit. Paris. n. 9. & 10. juncto. n. 27. citato; Rebuff. ubi ante nu. 24. Fusco. de visitat. p. 2. c. 28. n. 13. Bellam. de permut. benef. p. 8. q. 2. n. 15. Burfat. &c. juxta quod de beneficiis in Curia resignatis expressè dicitur in Reg. Cancell. 44. ubi: per Procuratorem ad hoc specialiter constitutum. Siquidem resignatio est quædam donatio; habens autem liberam, & amplissimam potestatem administrandi, non potest donare. l. contra juris. §. si filii. ff. de pacis. l. procurator cui. ff. de procurat. AA. iidem Paris. nu. 28. potestas enim donandi non censetur dari etiam ex datione totius potestatis, ut Bald. in l. ult. ff. qui in stir. pacif. num. 29. Unde etiam, quia conferre beneficia est donare, Vicarius Episcopi ex commissione generali, quin etiam ex amplissima potestate ei data ab Episcopo faciendi omnia ac singula, quæ potest Episcopus, adhuc non potest conferre beneficia, sed ad hoc eget speciali, & expresso mandato ad conferendum. Paris. à n. 32. Hinc jam etiam juxta Rebuff. in pr. tit. de procurat. ad resign. n. 11. apud Paris. loc. cit. nu. 21. non admitteretur mandatum ad resignandum omnia, & quæcunque beneficia, quæ constituens habet. Quod Paris. intelligendum ait, quoties veller resignare in favorem alicujus, secus, si veller iis resignare simpliciter; eò quòd, si iis tacitè resignare possit, etiam id possit hoc modo expressè. Atque ita differentiam patere, ait Paris. inter mandatum ad resignandum, & mandatum ad acceptandum beneficia, dum hoc esse potest generale ad acceptandum omnia, & quæcunque beneficia, licet nullum expressè fuerit nominatum, ut Abb. Imol. Jo. And. in c. accedens. & Covar. var. resol. l. 3. c. 16. n. 4. quos citat; eò quòd hoc mandatum sit favorabile, & mandatum ad resignandum odiosum, ut Rebuff. loc. cit. n. 12. Speciale autem censetur mandatum ad resignandum, si nominetur expressè beneficium, & detur expressa facultas ad illud resignandum. Paris. cit. q. 7. nu. 19. citato Fusco ubi ante c. 24. n. 13.

Questio 682. An designatus Procurator, habens notitiam mandati jam expediti, traditque alteri ad se deferendum, possit resignare, antequam illud ipse recipit, & in manibus habeat?

Respondeo negativè. Azor. c. 22. q. 6. Paris. l. 9. q. 8. n. 5. ubi inquit, communem esse sententiam omnium DD. quòd quis resignare nequeat, nisi prius receperit mandatum procuratorium ad hoc, etiam si alias haberet literas (intellige, etiam ab ipsomet mandante) quibus certioraretur, mandatum jam esse confectum, citatque pro hoc Imol. in c. in nostra. de procurat. Boët. decis. 348. sub nu. 7. contra Rebuff. in pr. loc. cit. nu. 24. Quod confirmatur etiam ex eo n. 6. quòd Nota-

ri Camera, & Cancellariæ non extendunt consensum, nisi videant mandatum in bona forma; quòd mandatum post præstitum consensum relinquatur in Camera, vel Cancellaria, & dein literæ expediuntur. Item nu. 10. & 11. ex eo, quòd sine mandato recepto certus non sit, quomodo, sub quibus clausulis resignare debeat, & ne fines mandari excedat. Estque hoc ipsum conforme communi omnium sententiæ, quòd non valeant gesta per Procuratorem, ante receptum mandatum, Paris. cit. q. 8. n. 8. citatis pluribus. Atque ex his jam inferitur, in resignatione beneficii facta per Procuratorem, ante acceptum mandatum, non habere locum ratihabitionem, uti ea locum habet in acceptatione beneficii facta per tertium nomine Titii, absque ejus mandato, dum is postea acceptationi consentit. Paris. cit. q. 8. à n. 15.

Questio 683. A quo Procurator instrumentum illud mandati, seu mandatum illud scriptum recipere debeat?

Respondeo: Sufficere, quòd illud receperit per manus alterius à mandante, etiam resignatarii, & interesse habentis, cum suspicio falsitatis tollatur ob sigillum Episcopi, sui Judicis Ordinarii, vel Communitatis in eo appositum. Paris. cit. q. 8. nu. 14. juxta ea, quæ DD. communiter in c. post cessionem. de probat. contra Rebuff. ubi ante. num. 25. tenentem, debere recipi per nuncium missum à domino seu Principali, vel per epistolam illius; & ideo, si receperit per extraneum, non debere in vi illius præstare consensum, antequam sit à Principali certioratus.

Questio 684. Intra quantum tempus ab accepto mandato Procurator prestare debeat consensum in resignatione beneficii?

1. **R**espondeo primò: Si sermo est de consensu, qui præstatur resignationi per portationem supplicæ (idem videtur esse de consensu præstando coram Ordinario, dum in ejus manibus sit resignatio, ubi locum non habet magnus ille consensus, seu extensio consensus requisiti, dum resignatio fit in manibus Papæ ante expeditionem literarum Apostolicarum) non est ei præfixum ad hoc à Jure tempus, sed poterit præstari etiam post lapsum quadrienni, quamdiu mandatum illud revocatum non est. Castrop. cit. §. 4. num. 4. Azor. cit. c. 22. q. 9. Paris. l. 9. q. 13. num. 5. contra Paul. Calkrensem conf. 12. tenentem, non posse eum præstari post lapsum quadrienni; eò quòd ex lapsu tanti temporis sit præsumptio, Principalem revocasse mandatum; quòd consilium Calkrensis rejectum à Rota, tanquam contra regulas, & omnia principia Juris testatur Paris. Quamvis tamen & ipse dicat, melius fore, ut habeatur novum mandatum; eò quòd Notarii Cancellariæ quandoque faciant difficultatem in admitendo tam antiquo mandato. Attendendam etiam in hoc esse Provinciarum consuetudinem, ait Castrop. cum in Gallicana Procuratorium mandatum ad resignandum post annum elapsum non recipiatur, ut Paris. cit. q. 13. n. 6. ex Rebuff. loc. cit. n. 18.

2. Respondeo secundò: Si sermo est de consensu magno, seu extendendo consensum in Camera vel Cancellaria Apostolica, indubitatum est, illum præstandum per Procuratorem intra sex menses, (intellige tamen, non ab accepto mandato, sed à porre-

à porrecta supplicatione) intra quos expediri debent literæ Apostolicæ, & resignatio publicari videtur. Gregor. 13. de publicand. resign. Castrop. Azor. II. cit. Paris. loc. cit. n. 1.

Quæstio 685. An constitui possit Procurator post supplicationem porrectam per alium, & signatam à Papa, & recognitam à Datario, intellige, dum resignatio fit in Curia, seu coram Papa?

Respondeo affirmativè: Unde valebit resignatio facta per procuratorem præstantem consensum coram Notariis in Camera vel Cancellaria, v. g. in Novembri, dum supplicatio recepta, signata, & recognita, v. g. in Octobri vel Septembri. Azor. cit. n. 22. q. 11.

Quæstio 686. An resignatio beneficii facta per Procuratorem, seu consensus Procuratoris trahatur ad diem, quo datum mandatum, ita ut ab eo die censatur amissum esse, & vacasse beneficium quò ad titulum, & possessionem?

Respondeo negativè: eò quòd, ut constat ex dictis ad initium hujus partis, beneficium non vacet, nec habeatur pro derelicto, ex quo quis Procuratorem constituit ad illud resignandum; cumque talis retractio non admittatur in aliis actis per Procuratorem; admitti etiam non debeat in resignatione beneficiorum; cum in eà speciale non sit ex jure fundamentum, ita Castrop. loc. cit. n. 7. contra Azor. loc. cit. q. 10. & Paris. l. 2. q. 15. à nu. 1. citantem pro se Abb. in c. sollicit. de restitu. spol. n. 11. Bald. in c. audita. tit. eod. Menoch. de recup. possess. remed. 1. n. 274. Felin. &c. ac dicentem esse sententiam magis communem. Unde, ut inferitur ex responsione nostra, si Principalis post constitutum à se Procuratorem, v. g. in Augusto resignet per seipsum beneficium coram Ordinario (non enim impeditur ex constituto Procuratore, quò minus eo jam constituto per seipsum adhuc valeat resignare) antequam id in Curia faciat constitutus Procurator, v. g. in Octobri, & dein illud idem beneficium resignet dictus Procurator, v. g. in Novembri, valebit resignatio facta per Principalem ipsum, & non valebit facta per Procuratorem. Castrop. loc. cit. directe contrarium ex sua doctrina inferentibus Azor & Parisio, nimirum invalidam esse Principalem resignationem, & valere in hoc casu resignationem factam per Procuratorem licet tempore posteriore.

Quæstio 687. An Procurator constitui possit ad resignandum certo modo, forma, conditione, quam in resignatione servare debeat?

Respondeo primò: Generaliter affirmativè (modò tamen forma, modus, conditio sint talia, sub quibus ipse Principalis resignare potest; si enim constitutus ad resignandum coram Ordinario sub reservatione pensionis, ita resignare non poterit, quia nec ipse principalis coram Ordinario nisi simpliciter, & purè resignare potest) siquidem fines mandari excedere non debet, quia nomine proprio non agit, sed alieno, & per mandatum communicatur ei potestas juxta c. cum dilecti. de rescrip. c. cum olim. de off. jud. deleg. l. diligenter. ff. P. Lauren. Fori. Benef. Tom. III.

mandari. Castrop. cit. loc. nu. 8. Azor. loc. cit. q. 12. Paris. l. 9. q. 17. à nu. 1. Et quia mandatum ad resignandum non solum stricte, sed & strictissime interpretandum, Paris. ibid. nu. 5. ex Card. Paris. cons. 143. n. 35. vol. 4. Bursat. cons. 395. nu. 11. vol. 4. quia odiosum, ut Rebuff. ubi supra n. 12. Hinc

2. Respondeo secundò in specie. Constitutus Procurator ad resignandum in favorem Titii, resignare non potest in favorem Cajii. Constitutus ad resignandum sub reservatione pensionis non potest resignare absolute &c. AA. iidem variis exemplis hanc doctrinam comprobantes. Constitutus ad resignandum coram Ordinario, non potest resignare coram Papa, & vice versa. Castrop. cit. n. 8. Azor. cit. q. 12. §. ex dictis. Paris. cit. q. 17. nu. 136. & 137. addentes, hinc ad tollendam omnem dubitationem, cum datur facultas Procuratori resignandi beneficium absolute, & simpliciter, solere hanc clausulam apponi, ut coram Papa vel Ordinario loci possit resignare. Sic constitutus ad resignandum coram Papa cum reservatione omnium fructuum, vel cum regressu, si resignet nullis fructibus, vel nullo regressu reservatis, nulla est resignatio. Azor. loc. cit. quin & si in tali casu resignet reservatà solam partem fructuum, vel pensionem, vel sine regressu, eò quòd difficulter admittatur resignatio reservatis omnibus fructibus, vel cum regressu, resignatio erit nulla; quia licet supradicta conditio sit concessu difficilis, soler tamen quandoque concedi; & quia resignatio, in qua reservantur omnes fructus, omnino diversa est ab ea, in qua reservatur pars fructuum, uti & resignatio, in qua reservatur regressus, ab ea, quæ sit simpliciter, adeoque à facultate ad resignandum cum reservatione omnium fructuum, vel cum regressu in ferri non potest facultas ad resignandum cum parte fructuum, vel sine regressu. Castrop. loc. cit. n. 7. contra Azor. cit. q. 12. & Paris. cit. q. 17. n. 20. 21. & 22. existimantes, talem resignationem adhuc fore validam (sub hac tamen limitatione: modò Procurator adhibuerit diligentiam ad impetrandam reservationem omnium fructuum, vel regressum, seu modò per illum non steterit, quò minus resignatio fieret cum dicta conditione) eò quòd, cum conditio illa impetratu sit difficilis, & soleat à Papa repelli, non videatur mandatarium ad illam arctari, sed solum obligari ad illam, quantum potest, procurandam. Idem esse videtur, si constitutus ad resignandum sub pensione cum hac clausula: *etiam licet non expeditis, solvens etiam per successorem*: si Procurator resignet sub pensione quidem, sed omittà dictà clausulà, eò quòd hæc impetratu difficilis; nimirum fore talem resignationem invalidam ex eadem ratione, nimirum ex defectu consensûs mandantis, uti admittunt ipse Azor. loc. cit. & expressè Paris. n. 54. & 55. sic resolutum dicens à Rota in Cordub. dimidia portion. 14. Novemb. 1559. cui decisioni inhaerit Rota, dum diceretur, de stylo non solere dari talem clausulam, reponendo, non styllum, sed mandatum debere attendi, cum quo, non satis video, quomodo coherereant, quæ habent iidem Azor. loc. cit. Paris. n. 57. quòd valeat resignatio, si constitutus ad resignandum sub pensione, reservata in fructibus, redditibus, proventus, juribus, & distributionibus quotidianis, quæ acquiri solent ab illis, qui resident, & divinis officis interfunt, resignaret reservatà pensione sub dicta clausula, omittis solum illis verbis: *quæ acquiri solent ab his, qui resident*; eò quòd